

Sygn. akt IV U 190/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant:sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

z dnia 30 stycznia 2015 roku znak: (...)

w sprawie P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o świadczenie przedemerytalne

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje P. S. świadczenie przedemerytalne od dnia 6 stycznia 2015 roku.

Sygn. akt IV U 190/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 czerwca 2015 roku

Decyzją z 30 stycznia 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 170), odmówił P. S. przyznania świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że odwołujący pomimo, iż posiada wymagany 35-letni okres uprawniający do emerytury, to jednak ostatnim jego zatrudnieniem było wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia, wobec tego przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie mają zastosowania do niego. ZUS podkreślił, iż odwołujący ostatnio w okresie od 14 kwietnia do 31 maja 2014 roku wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zaprzestaniu tej pracy uzyskał status osoby bezrobotnej.

Od powyższej decyzji odwołał się P. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, że złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego, ponieważ pracodawca go zwolnił, a przepracował ponad 40 lat. Odwołujący wyjaśnił, iż nie wiedział, że zawarcie umowy zlecenia spowoduje utratę prawa do ubiegania się o świadczenie. Podkreślił, iż spełnił wszystkie pozostałe przesłanki do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w całości bezsporny i przedstawiał się następująco:

Odwołujący się P. S., ur. (...), do dnia rozwiązania stosunku pracy z Zakładem Budowlano- (...) w Ł., posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 35 lat.

P. S. był zatrudniony w Zakładzie Budowlano- (...) w Ł. w okresie od 20 czerwca 2006 roku do 31 marca 2014 roku, a umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. w związku z likwidacją stanowiska pracy.

Starosta (...) decyzją z dnia 9 kwietnia 2014 roku uznał odwołującego z dniem 7 kwietnia 2014 roku za osobę bezrobotną oraz przyznał mu prawo do zasiłku dla bezrobotnych na okres od dnia 15 kwietnia 2014 roku do 14 kwietnia 2015 roku.

W okresie od 14 kwietnia 2014 roku do 31 maja 2015 roku odwołujący wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł..

Od 7 lipca 2014 roku P. S. ponownie został zarejestrowany jako bezrobotny w (...) Urzędzie Pracy w N. i nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych na okres od 7 lipca 2014 roku do 6 lipca 2015 roku. Dnia 2 stycznia 2015 roku upłynął 6-miesięczny okres pobierania przez odwołującego zasiłku dla bezrobotnych. W okresie pobierania zasiłku odwołujący nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji zatrudnienia. Zaświadczenie (...) Urzędu Pracy stwierdzające wskazane okoliczności zostało wystawione 5 stycznia 2015 roku i w tym dniu odwołujący złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy odwołujący się spełnia przesłanki do przyznania świadczenia przedemerytalnego.

W dacie rozwiązania stosunku pracy P. S. miał 60 lat, umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i do dnia rozwiązania stosunku pracy posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat. Wobec tego możliwość przyznania mu świadczenia przedemerytalnego można rozpatrywać na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Organ rentowy odmówił odwołującemu się przyznania świadczenia przedemerytalnego, ponieważ odwołujący po rozwiązaniu stosunku pracy w okresie od 14 kwietnia do 31 maja 2014 roku wykonywał prace na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zaprzestaniu tej pracy uzyskał status osoby bezrobotnej.

Kwestią sporną w sprawie było, czy odwołującemu się można przyznać świadczenie przedemerytalne pomimo tego, że po rozwiązaniu stosunku pracy z Zakładem Budowlano- (...) w Ł., podjął pracę na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zakończeniu tego zatrudnienia złożył wniosek do Urzędu Pracy o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych. Organ rentowy podkreślał, że przy ustalaniu uprawnień do świadczenia przedemerytalnego dla osób, które przed dniem zarejestrowania się w Urzędzie Pracy, pozostawały w zatrudnieniu na podstawie umowy zlecenia, brak podstaw prawnych do przyjęcia, że zostały spełnione warunki w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

P. S. był zatrudniony w Zakładzie Budowlano- (...) w okresie od 20 czerwca 2006 roku do 31 marca 2014 roku, a umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy, tj. w związku z likwidacją stanowiska pracy. Po ustaniu zatrudnienia, decyzją z dnia 9 kwietnia 2014 roku został uznany z dniem 7 kwietnia 2014 roku za osobę bezrobotną oraz przyznano mu prawo do zasiłku dla bezrobotnych na okres od dnia 15 kwietnia 2014 roku do 14 kwietnia 2015 roku. W okresie od 14 kwietnia 2014 roku do 31 maja 2015 roku odwołujący wykonywał pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł.. Ponownie od 7 lipca 2014 roku P. S. był zarejestrowany jako bezrobotny w (...) Urzędzie Pracy w N. i nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych na okres od 7 lipca 2014 roku do 6 lipca 2015 roku. Dnia 2 stycznia 2015 roku upłynął 6 - miesięczny okres pobierania przez odwołującego zasiłku dla bezrobotnych.

W ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko organu rentowego o braku podstaw do przyznania świadczenia przedemerytalnego w sytuacji, gdy po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników odwołujący podjął zatrudnienie na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zakończeniu tej umowy pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W uchwale z dnia 2 lipca 2013 roku, III UZP 2/13 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. W ocenie Sądu Najwyższego, z przepisów tych w sposób jednoznaczny wynika, że nie ma obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, ale racjonalne i celowe jest podjęcie prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej). Dopiero gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem, niezbędne będzie otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych. Interpretowany przepis wyraźnie dopuszcza rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracownika, czy na zasadzie porozumienia stron; odnosi się zatem do sytuacji, gdy po utracie pracy lub źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od osoby w wieku przedemerytalnym, pomimo wysiłków takiej osoby, nie może ona znaleźć satysfakcjonującej i stałej pracy (działalności zarobkowej). Sąd Najwyższy podkreślił, że wykładnia przepisów prowadzi do konkluzji, że świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia, co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów. Również aspekt fiskalny (ogromne dotacje wypłacane przez budżet Państwa na świadczenia wypłacane przez ZUS) nakazuje taką wykładnię tych przepisów, aby wypłata świadczeń przedemerytalnych miała zastosowanie tylko do tych osób, które po nieudanych próbach pozyskania źródła zarobku, nie są w stanie znaleźć stałej pracy. Celem ustawy jest więc wspieranie aktywności takich osób, a nie propagowanie biernej postawy. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 roku (I BU 15/11). Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 14 maja 2009 roku (sygn. III AUa 5014/08) wskazał, że przepis art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, ani inny przepis tej ustawy nie posługuje się warunkiem: "pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przez nabyciem statusu osoby bezrobotnej", zatem zawarcie umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy nie ma znaczenia z punktu widzenia warunków opisanych w treści art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że okoliczność, iż odwołujący po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników podjął zatrudnienie na podstawie umowy zlecenia i dopiero po zakończeniu tej umowy pobierał zasiłek dla bezrobotnych, nie powoduje braku możliwości nabycia przez niego świadczenia przedemerytalnego. W ocenie Sądu - wnioskodawca, który po utracie pracy podjął próbę uzyskania innego źródła dochodu nie może z tego powodu znaleźć się w trudniejszej sytuacji od osoby, która wykazuje całkowicie bierną postawę, rezygnuje z jakichkolwiek prób znalezienia zatrudnienia i bezpośrednio po zwolnieniu jej z pracy rejestruje się jako bezrobotna w Urzędzie Pracy. W związku z powyższym należy stwierdzić, że P. S. spełnił wszystkie przesłanki wymagane do przyznania świadczenia przedemerytalnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego ustala się na wniosek osoby zainteresowanej, od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, o których mowa w ust. 3. W niniejszej sprawie odwołujący się złożył wniosek o przyznanie świadczenia w dniu 5 stycznia 2015 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego - zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał P. S. świadczenie przedemerytalne od dnia 6 stycznia 2015 roku tj. od następnego dnia po dniu złożenia wniosku.